

[Poul Dam.]

blev skabt, på mange måder er ganske rimelige, og at anvendelsen af dem også viser en forståelse af, hvordan tingene har udviklet sig. Jeg er dog ikke helt så tilfreds som justitsministeren med det bestående regelsystem. Jeg tror, at vi alle ville have megen gavn af, om disse regler blev gennemgået ud fra senere tiders erfaringer og ud fra en, skal vi sige mere almen vurdering af, hvordan de fænomener, der her er tale om, skal bedømmes i samfundet i dag.

Man kan fristes til at komme med bemærkninger om dette interessante fænomen, at det netop er den 30. januar 1933, som er den dag, hvor reglerne om stavens brug blev givet — det er jo en dag, som hænger lidt for meget sammen med vold, i Tyskland jo som bekendt vold, der formelt blev indført på lovens grund, men som senere udviklede sig. Man kunne måske næsten sige, at en sådan dato skal man nødig have til sådanne regler, og at der kunne være grund til at forny dem også under indtryk af mange erfaringer, vi har haft siden hen.

De uroligheder den 27. april, som er forespørgslenes anledning, skal jeg ikke gå dybt ind i, også af den grund at en nærmere udredning af, hvad der egentlig måtte være sket, kræver et ganske overordentlig stort materiale fra mange forskellige sider. Det væsentlige er jo imidlertid i mange henseender, hvordan disse uroligheder har virket i offentligheden, altså hvorledes indtrykket af dem er blevet, og jeg tror i og for sig ikke, der er tvivl om, at man almindeligt forstår, at politiet meget langt forholdt sig roligt. At politiets tilstedeværelse måske kan virke som en provokation på visse elementer, det er én side af sagen, men at politiet som sådant har forholdt sig roligt meget langt, og at der først skete en række ting fra visse demonstranternes eller visse andre tilstedeværendes side, før politiet greb ind, men at politiets indgriben så derefter af mange pressefolk, af mange, der har skrevet læserbreve til aviserne, er blevet bedømt som unødigt brutal, altså som udtryk for en magtanvendelse, der gik videre, end det var fornødent, det er vistnok sikkert. Og man kan føre en lang diskussion om, hvad der var fornødent, og hvad der ikke var det; det væsentlige for mig er, at indtrykket af dette er blevet siddende,

og det er et indtryk, som i sig selv er højst uheldigt. Jeg skal komme tilbage til dette noget senere, men jeg ville bare gerne nævne det her i forbindelse med enkeltheder i ministerens besvarelse.

Ministeren har et par gange i sit svar talt om den instruks, politifolkene fik, og også om rekrutteringen af nye politifolk. Jeg har ikke noget som helst ondt at sige om konkrete politifolk eller om staben som helhed, men er det alligevel ikke sådan, at de arbejdsvilkår og de lønvilkår, man giver politiet, er så forholdsvis beskedne, at det er svært at få den meget brede tilstrømning af ansøgere til politiet, som man i og for sig burde have? Altså, at man rekrutterer fra et for begrænset materiale og derfor måske ikke altid er i stand til at vælge helt så ideelle ansøgere, som man gerne ville.

I denne sammenhæng er der nævnt en række situationer, hvor den enkelte politimands skøn om, hvad der er nødvendigt, kommer ind i billedet, og det er et skøn, som det kan være svært at udøve og endnu mere svært at kontrollere bagefter, men det er i hvert fald afgørende, at de, der skal udøve et sådant skøn med alvorlige virkninger til følge, er de bedste folk, man overhovedet er i stand til at få.

Endelig er der spørgsmålet om klager over politiet. Jeg er bange for, at det meget begrænsede antal klager, der har været efter denne demonstration, i sig selv er et sygdomstegn, nemlig et udtryk for, at en stor gruppe mennesker har fået et sådant forhold til politiet og øvrigheden, at de anser det for nytteløst at klage. Det er efter min mening en forkert opfattelse, men det væsentlige er, at den utvivlsomt er meget udbredt, og er den det, så er der her nogle alvorlige sygdomstegn i det nuværende samfund. Jeg tror ikke, at klagernes antal skal tages som udtryk for, hvor mange der mener at have noget, som de egentlig burde klage over, men snarere altså som udtryk for denne mistillid til, at klagerne kan komme til nytte.

Jeg fremkom i begrundelsen for forespørgslen med nogle mere almene betragtninger, som lå bag fremsættelsen af forespørgslen, og jeg vil gerne fortsætte med noget af dette, fordi jeg tror, det er af betydning ved vurderingen ikke alene af de enkelte